

"حزب چپ ایران (فدائیان خلق)" گامی به سوی همبستگی در جنبش کارگری

صادق کار

امیال خود را دارند، متأسفانه اما نیروهای چپ هم چنان در پراکندگی به سر می برند و تاسف بارتر آن که هنوز کمتر تمایلی به اتحاد و وحدت با هم نشان می دهند و ضرورت اتحاد و وحدت در بزنگاه حساس و تاریخی کنونی را درک نمی کنند و یا تلاش جدی برای آن انجام نمی دهند و هرکدام شان گمان می برند که گویا به تنهایی می توانند مهر و نشانشان را بر جنبش بکوبند!

شرایطی صورت می گیرد که اعتراض ها و مبارزات کارگران و زحمت کشان به طرز بی سابقه ای جریان دارد و مبارزه سایر گروه های اجتماعی نیز در ماه های اخیر دم به دم رو به فزونی نهاده و تغییر را به یک امر قابل اجتناب تبدیل کرده است. از طرف دیگر در اوج اعتراض های فراگیر و نارضایتی شدیدی که از هر سو علیه حکومت جریان دارد، در حالی که نیروهای فرصت طلب، راست و پوپلیست در صدد بهره برداری از این اعتراض ها و کانالیزه کردن این جنبش در جهت اهداف و

در هفته گذشته در یک کنگره ۳ روزه که از ۱۰ تا ۱۲ فروردین در شهر کلن آلمان برگزار شد، سه تشکل چپ مرکب از سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران - طرفداران وحدت، سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت) و کنشگران چپ، بهم پیوستند و حزب جدیدی بنام، حزب چپ ایران (فدائیان خلق) را بنیان نهادند. و گامی به سوی ایجاد همبستگی در میان نیروهای چپ در شرایط بسیار حساس کنونی برداشتند. این وحدت از جهات مختلفی حائز اهمیت است، زیرا در

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۲۰ فروردین ۱۳۹۶ / ۹ آوریل ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۳۱

که در زمان خود بسیار مترقی هم بود نیز دقیقا محصول وجود حزب توده ایران و شورای متحده مرکزی بود که توانسته بودند بیشتر نیروی چپ و کارگران را سازمان و مبارزات کارگران را جهت دهند و حمایت گروه‌های اجتماعی مترقی از کارگران را تامین نمایند.

تحریریه سایر کشورها نیز به همین گونه است. اکنون نیز محال است که کارگران و زحمت کشان بدون یک چپ نیرومند و فراگیر که هم یشتیان آنها باشد و هم بتواند نقش حلقه واسطه بین جنبش کارگری و سایر جنبش های اجتماعی را داشته باشد، وضعیت فلاکت بارکنونی شان را دگرگون کنند. "حزب چپ ایران (فداییان خلق)" مصمم است که این وظیفه را به عهده بگیرد. به جرات و به استناد به تجربیات تاریخی می توان مدعی شد که بسیاری از معضلات کنونی جامعه ما محصول سرکوب و پراکندگی چپ است. بنا بر این تا زمانی که نیروی چپ پراکنده بماند، وضعیت زحمت کشان هم بدتر خواهد شد. ما چپ ها نمی توانیم کارگران را به سازمانیابی و همبستگی فرا بخوانیم و در همان حال خود مان به بهانه های عمدتا واهی از اتحاد و حدت طفره برویم، و در تفرقه و پراکندگی بسر ببریم. طبقه کارگر بدون مشارک وسیع سازمان یافته در امور سیاسی قادر به دفاع از حق و حقوق خود نیست و شرکت موثر در امور سیاسی مستلزم داشتن حزب و تشکیلات قوی و فراگیری است که بخواهد و بتواند از منافع و حقوق کارگران و عموم زحمت کشان دفاع و برای آن مبارزه نماید. "حزب چپ ایران (فداییان خلق)" می خواهد چنین حزبی شود. از این حزب حمایت و به این حزب پیوندید!

برسند. این ها همه بیشتر به خاطر این است که سازمان های چپ را که مدافع اصلی کارگران و سایر گروه های اجتماعی حق طلب هستند، پس از سرکوب هنوز نتوانسته اند بر تفرقه و تشتی که بین شان هست فایق آیند. اگر چپ متحد و نیرومند بود، یقینا اعتراض ها و مبارزات زحمت کشان نتیجه بخش تر و وضعیت زحمتکشان به مراتب بهتر از این بود که الان شاهد آن هستیم.

فساد و سرکوب و سوء استفاده و چپاول و غارت سرمایه های کشور نیز حتما کمتر می شد. همین امروز ۱۸ فروردین، علی خدایی نماینده فرمایشی و فریبکار کارگران در شورای عالی کار، که سال هاست نقش شریک دزد و رفیق قافله را به عهده دارد، خبر از تعلل در ابلاغ بخشنامه (افزایش دستمزد و پذیرفته نشدن افزایش ۱۲ درصدی دستمزد غیر حداقل بگیران را داد. دولت و کارفرمایان حاضر به اجرای توافقات شان نیستند، چرا که اعتراض ها به رغم گستردگی پراکنده و طبقه کارگر و سازمان های کارگری در تفرقه و پراکندگی قرار دارند. در اوایل انقلاب اما وضعیت بر عکس بود. چرا که شوراها و سندیکا ها و احزاب چپ نیرومند بودند، با وجود سیکاری گسترده، شورای انقلاب برای کاستن از نفوذ احزاب چپ در میان کارگران خودش دستمزدها را بالا برد، سود ویژه را ابقا و حق اولاد و مسکن برای کارگران تعیین کرد و دولت با بهتر کردن قانون کار موافقت کرد. اما پس از سرکوب احزاب و سندیکاها و شوراهای کارگری، افزایش دستمزد متوقف شد، سود ویژه قطع شد و تعرض همه جانبه به حقوق کارگران آغاز و شتاب گرفت. تصویب نخستین قانون کار جامع ایران در سال ۱۳۲۵

به همین لحاظ تصمیم به وحدت توسط این سه سازمان در چنین شرایطی تصمیمی خردمندانه، مسئولانه و شجاعانه و قابل ارج است و شاید به همین دلیل است که بازتاب وسیعی پیدا و موافقان و مخالفانی شروع به تایید یا نقد آن کرده اند. مقصود از وحدت و تشکیل "حزب چپ ایران (فداییان خلق)" البته این نبوده و نیست که صرفا بخشی از فداییان و سازمان های فدایی منشعب شده را به وحدت برساند، غرض ایجاد ظرفی برای متحد کردن هرچه بیشتر سازمان ها و منفردین چپ و پاسخ دادن به یک نیاز عاجل تاریخی است.

همان طور که گفته شد، اعتراض های کارگری و مردمی هم اکنون در اوج خود قرار دارند، با این حال این اعتراض ها و مبارزات نتیجه مطلوب را هنوز به طور کامل در پی نداشته است.

کارگران اعتصاب های طولانی به راه می اندازند، راهپیمایی و تظاهرات بر پا می کنند، جاده ها را مسدود و به تغییر قانون کار و غارت دارایی های تامین اجتماعی، و... اعتراض می کنند، خواهان افزایش دستمزد می شوند و حق آزادی تشکل فریاد می زنند ... ولی کمتر موفق می شوند به خواسته هایشان

چارچوب قانونی برای "اتحادیه های صنفی اتیوپی" در یک دیدگاه تاریخی

بخش ششم

رهبران کودتای نظامی اتیوپی

مهارى ريدای

ترجمه گودرز

مجله حقوق، عدالت اجتماعى و توسعه جهانى LGD ژوئيه ۲۰۱۲

تاسیس رسمی اتحادیه های صنعتی در اتیوپی

همان طوری که قبلاً گفته شد اتیوپی از سال ۱۹۲۳ به عضویت سازمان جهانی کار ILO درآمده بود. گرچه اساسنامه سازمان از اعضا می خواست که تعهد خود را به اصول پایه سازمان اعلام نمایند که آزادی تشکل و اجتماع یکی از آنهاست، اتیوپی برای مدت طولانی از اجرای این تعهد در پایه ریزی مقدمات تشکیل اتحادیه ها خودداری کرده بود. در سال ۱۹۶۳ سرانجام لایحه قانون تشکیل اتحادیه های صنعتی و روند اجرائی آن مطرح شد. اتفاقاً ضروری است که ذکر شود که در این زمان دو معاهده مهم ILO در همین موضوع یعنی کنوانسیون های ۸۷ و ۹۸ هم به تصویب اتیوپی رسیدند.

در دیباچه بیانیه روابط صنعتی بشماره ۱۹۶۳/۲۱۰ بر اهمیت تشکل ها و حق مذاکره جمعی بشرح ذیل تاکید شده است:

"ارتقاء استاندارد زندگی بطور عمده به رابطه هماهنگ و تفاهم داوطلبانه کارگران با کارفرمایان صنایع وابسته است؛ و چنین تفاهمی باید شامل بهبود شرایط کار در تمام عرصه ها باشد و به رفع تمام اختلافات براساس مذاکرات جمعی بین کارگران و کارفرمایان از طریق نمایندگان قانونی شان صورت گیرد."

همین که بیانیه روابط صنعتی ۱۹۶۳ به مرحله اجرا درآمد، ۱۰۹ اتحادیه صنفی با ۶۰ تا ۷۰ هزار عضو طی کمتر از

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۲۰ فروردین ۱۳۹۶ / ۹ آوریل ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۳۱

یکسال تشکیل شده و به ثبت رسیدند. تعداد قابل توجه بالای اعضای اتحادیه ها که در مدت کوتاهی شکل گرفتند نشان از آن داشت که کارگران بشدت در انتظار متحد شدن در این تشکلهای بودند. تقریباً واضح است که ضعیف ترین طرف یعنی کارگران بیشتر نیاز به تجمع و مذاکره جمعی داشته اند تا بتوانند به صدایی برابر با طرف مقابل دست یابند. تاریخ جنبش کارگری در سراسر جهان و شکایتهایی که قبلاً به کمیته آزادی تشکل ها در سازمان جهانی کار ارائه شده است نشان می دهد که عمده اعتراضات و درخواست برای آزادی تجمع و تشکیل اتحادیه ها از طرف کارگران واصل شده است و نه از طرف کارفرمایان.

چند ماه پس از صدور بیانیه، کنفدراسیون اتحادیه های کارگری اتیوپی (CELU) در آوریل ۱۹۶۳ بعنوان یک تشکل کارگری در سطح ملی تأسیس شد. کارفرمایان هم در آن زمان تشکیلات خاص خود را داشتند. تشکیل هر دو مجمع کارگران و کارفرمایان به مجموعه سه جانبه نمایندگان کارگران، کارفرمایان و دولت اتیوپی اجازه داد برای نخستین بار در چهل و هفتمین کنگره عمومی سازمان جهانی کار ILO در ژوئن سال ۱۹۶۳ شرکت کند.

ماده ۳ اساسنامه سازمان جهانی کار کشور های عضو را موظف نموده بود که نمایندگان رسمی خود را از سازمانهای سه جانبه به شمول کارگران (یک نفر)، کارفرمایان (یک نفر) و نمایندگان دولت (دو نفر) انتخاب و به کنگره بفرستند. تا این زمان در نتیجه باوجودی که اتیوپی عضو سازمان بود اما نتوانسته بود در کنگره نماینده ای اعزام نماید، چراکه فاقد هیئت نمایندگی مورد نیاز سه جانبه بود. معذالک در سالهای گذشته نمایندگان دولت اتیوپی گاهی اوقات فقط بعنوان ناظر در کنگره های ILO شرکت کرده بودند.

تصمیم برای تصویب بیانیه روابط صنعتی را می توان نتیجه چندین ضرورتی هم درنظر گرفت، بطور مثال بدلیل ترکیبی از مواضع درونی، منطقه ای و حتی الزامات بین المللی. از منظر امور داخلی، همان طوری که گفته شد درخواست برای حق تشکل های اتحادیه ای و مذاکره جمعی از طریق اعتصابات خودانگیخته مکرراً ابراز می شد. درحالی که کارگران بشدت نارضایتی از بی عدالتی و عدم حمایت قانونی و سیستم موجود نامتعادل سیاسی اجتماعی را برخ می کشیدند، اقدامی برای کودتای نظامی در سال ۱۹۶۰ قول داده بود که در میان سایر حقوق به توسعه گسترده صنایع و امکانات آموزشی در کشور هم پردازد، کارخانجات بیشتری تأسیس شود و به آزادی های اجتماعی و حقوق بنیادی دموکراتیک بها داده شود.

دیگر کشورها

کمیسیون های کارگری اسپانیا: پیگرد و دستگیری لولا دا سیلوا را محکوم می کنیم

فاقد ضمانت های حقوقی کافی بوده و جنبه شک برانگیز آن که این روند بی طرفانه نبوده، بسیار است. این امر بیان گر اضمحلال فضای دموکراتیک در برزیل بوده که با محاکمه **دیلما روسف** رئیس جمهور پیشین و قانونی برزیل آن هم به اتهام فساد مالی شروع شد. روند یاد شده به برکناری **دیلما روسف** و تحمیل **تمر** بعنوان جانشین **روسف** انجامید. ادامه روند فوق به حرکت هایی منجر شد که می خواهد مانع کاندیداتوری **لولا دا سیلوا** برای انتخابات آینده ریاست جمهوری برزیل "در ماه اکتبر" آینده بشود. تمامی آمارهای داده ارائه شده از طرف مراجع رسمی **لولا** را با ۳۶ درصد آراء صاحب بالاترین امکان برای برنده شدن در انتخابات آینده می دانند

اشاره:

با انتشار بیانیه ای **کمیسیون های کارگری** مراتب نگرانی خود را از اضمحلال دموکراسی و ضوابط جامعه مدنی در برزیل که مظاهرش را در متهم کردن، محکومیت و به زندان انداختن "**لولا دا سیلوا**" نشان می دهد ابراز داشت. فرازهایی از این بیانیه بشرح زیر است.

روند دادرسی سیستم قضایی با اتهام فساد مالی برای رئیس جمهور سابق برزیل، **لولا دا سیلوا**

بولتن کارگری

کارگروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۲۰ فروردین ۱۳۹۶ / ۹ آوریل ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۳۱

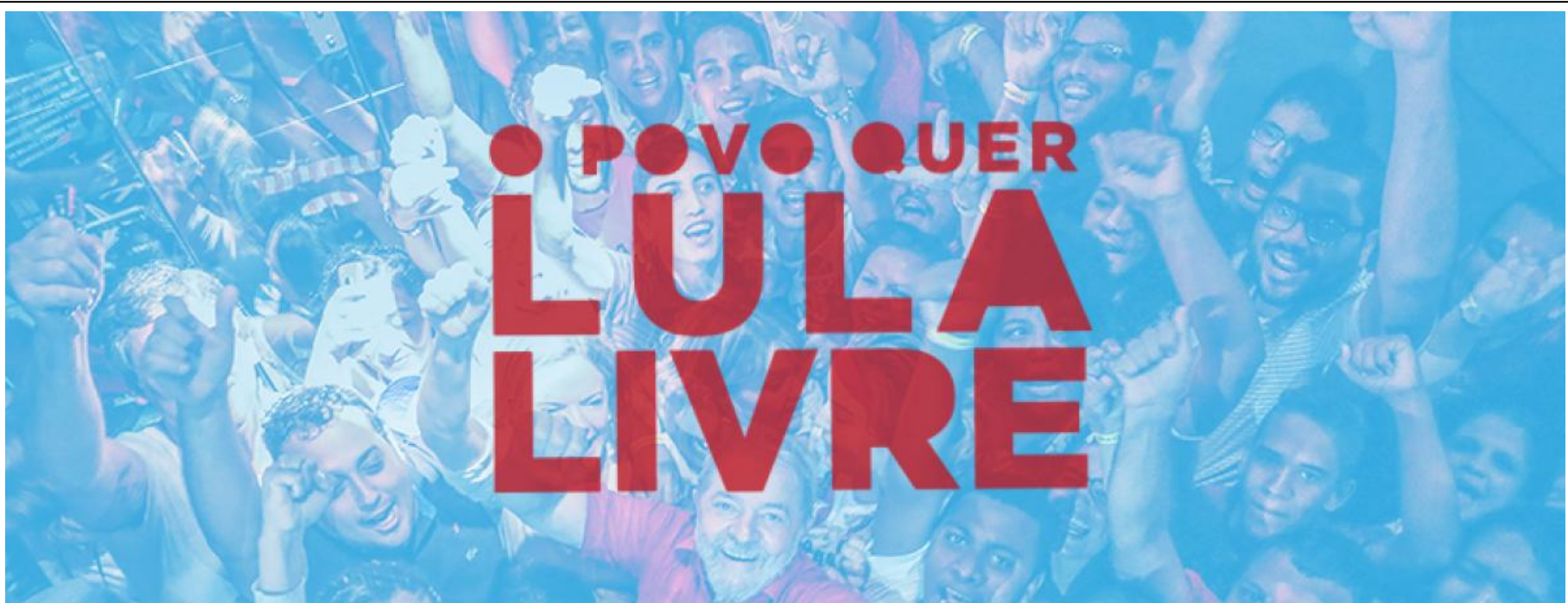
این امر بیان گر حمایت بخش هایی مهمی از رسانه های عمومی و بیشتر از همه **کادنا گلوبو** از روند تعقیب قضایی **لولا دا سیلوا** است. این قضایا ما را بیاد کودتای نظامی در سال ۱۹۶۴ علیه دولت **ژاوو گولارت** می اندازد. برای **کمیسیون های کارگری** تنها راه حل مشکلات سیاسی و اجتماعی ایجاد شده در برزیل برگزاری انتخابات آزاد و دمکراتیک که قوانین مندرج در قانون اساسی را محترم بشمارد و اجازه دهد تمامی احزاب در آن شرکت کنند.

در بخش دیگری از این بیانیه می خوانیم:
قابل قبول نیست که تمرکز قدرت های بزرگی اقتصادی در دستان معدودی که در زمان خود امکان حکومت های نظامی را در برزیل فراهم کردند و بعدتر کودتا علیه **دیلما روسف** را تدارک دیدند، اکنون تخم خشونت و تقابل را در میان شهروندان برزیل بپاشند و هم زمان مانع از کاندیداتوری **لولا دا سیلوا** برای انتخابات آینده ریاست جمهوری برزیل شوند. این بخش محدود ولی قدرتمند برزیل به تضعیف هر چه بیشتر دمکراسی و محدود کردن آزادی ها در برزیل مشغول هستند، و این چنین می خواهند تمامی دستاوردهای دوران ریاست جمهوری **لولا دا سیلوا و دیلما روسف** را به نفع زحمتکشان و روابط دمکراتیک در برزیل را نابود کنند.

در بخش پایانی بیانیه آمده است:
کمیسیون های کارگری با سندیکاها کارگری، **لولا دا سیلوا**، سازمان ها و انجمن های دمکراتیک در برزیل و هم چنین در آمریکای لاتین اعلام همبستگی می کند و خود را در کنارشان در مبارزه شان بخاطر دمکراسی، بازسازی جامعه مدنی، برقراری مناسبات اجتماعی دمکراتیک، صلح و عدالت اجتماعی می داند.

افزایش فضای تشنج و خشونت در برزیل در عملیات تروریستی که در روزهای گذشته علیه کاروان انتخاباتی **لولا دا سیلوا** صورت گرفت دیده شد. هدف **لولا دا سیلوا** از این کارزار تبلیغاتی نشان دادن واهی بودن اتهامات وارد شده به او و پا فشاری بر حقوقش برای شرکت در انتخابات ریاست جمهوری برزیل بود. در کنار این عملیات تروریستی هم چنین باید از قتل فعال حقوق اجتماعی و عضو انجمن شهر **ریو د ژانیرو، ماریل فرانکو** نام ببریم.

در بخش دیگر این بیانیه آمده است:
کمیسیون های کارگری پخش بیانیه از جانب نیروهای مسلح ارتش را که خواهان به زندان افتادن **لولا دا سیلوا** شده بودند و این که این بیانیه در یکی از پربیننده ترین برنامه های رادیو تلویزیونی پخش شد؛ بشدت محکوم می کند. مطابق قانون اساسی برزیل نیروهای مسلح این کشور حق دخالت در امور سیاسی را ندارند.

تصویر تظاهرکنندگان که آزادی لولا دا سیلوا را فریاد می کنند

موازی سازی تشکل ها؛ روش نخ نمای نهاد های امنیتی

مستقل کارگری پهن کرده و تلاش دارد با توسل به چنین شیوه رذیلانه ای، اعتبار اتحادیه آزاد کارگران ایران را در میان کارگران سراسر کشور در راستای اهداف ضد کارگری خود بکار گیرد.

ما همان گونه که در بیانیه ۱۶ آبان ماه خود پیرامون کانال تلگرامی این جریان جاسوسی و ضد کارگری اعلام کردیم بر این باوریم سرمایه داری حاکم بر ایران، توأم با سرکوب تشکل های مستقل کارگری و خانه نشین کردن فعالان این تشکل ها، در صدد است تا با موازی سازی با تشکل های مستقل کارگری و براه انداختن جریانات رنگارنگ و متعدد در جنبش کارگری ایران، مرز تشکل ها و نهادهای مستقل و اصیل کارگری را با جریانات کارگری حکومتی، کم رنگ و مخدوش کرده و با جا انداختن آن ها در درون جنبش کارگری ایران، دست به لوٹ کردن امر تشکل یابی کارگری و تضعیف تشکلهای و نهادهای مستقل کارگری موجود بزند.

ما با جلب توجه تشکل ها و سازمان های مستقل کارگری به این مهم، بر ضرورت افشای جریان سازیهای ضد کارگری حکومتی تاکید و بدینوسیله از همه کارگران عضو و مرتبط با اتحادیه در سراسر کشور می خواهیم با افشاگری در مورد کانال تلگرامی با نام مخدوش "اتحادیه کارگران ایران" و یا فراخوان هایی با این نام، در ارتباطات خود با اتحادیه ما و یا توجه به فراخوان ها به آرم و گزینه "آزاد" در نام اتحادیه توجه نمایند.

اتحادیه آزاد کارگران ایران - دهم فروردین ماه ۱۳۹۷

طی ماه های گذشته بخشی از عوامل نهادهای حکومتی کارگری با مشاهده بالندگی و خیزهای رو به پیش جنبش کارگری و عجز و ناتوانی شان در مهار اعتصاب ها و اعتراض های کارگری، در صدد بر آمده اند تا از طریق موازی سازی با تشکل های مستقل و اصیل کارگری و بر این بستر ایجاد سر درگمی در جنبش کارگری ایران، سدی در برابر پیشروی این جنبش و تقویت تشکل ها و نهادهای مستقل کارگری ایجاد کنند.

البته که بکار گیری این سیاست از سوی تشکل ها و نهادهای دست ساز و حکومتی کارگری موضوع تازه ای نیست. اما از آنجا که هم سیاست سرکوب و نابودی تشکل های مستقل کارگری و هم سیاست اتحادیه سازی و چهره سازی های آنان در مراکز تولیدی و صنعتی از قبیل پتروشیمی ها و دیگر مراکز کارگری در طول سال های گذشته با هوشیاری کارگران به شکست کشانیده شده است، اینک در صدد بر آمده اند تا با جعل زیرکارانه نام اتحادیه آزاد کارگران ایران، هم دست به جاسوسی از روابط اتحادیه ما در مراکز کارگری بزنند و هم با ایجاد سر در گمی در میان کارگران و افکار عمومی، اهداف ضد کارگری خود را به پیش ببرند.

این جریان که از چند ماه پیش فعالیت خود را با یک کانال تلگرامی تحت عنوان "اتحادیه کارگران ایران" آغاز کرده است با حذف کلمه "آزاد" از نام اتحادیه ما که کمتر کسی در نگاه اول متوجه آن میشود تور خود را در میان کارگران و حتی برخی تشکل ها و نهادهای

آماده شویم

جوانمیر مرادی
به نقل از اتاق تلگرامی اتحادیه آزاد کارگران ایران

با همراهی دیگر وزارتخانه ها و نهادهای سرکوب گر، از مدت ها پیش مامور فراهم نمودن یک رویارویی گسترده و عیان کرده است.

قبل از پایان سال ۹۶ حسن صادقی رئیس اتحادیه پیشکسوتان جامعه کارگری نگرانی اش از برگزاری مراسم قدرتمند در روز جهانی کارگر ۹۷ ابراز داشت و از همه عوامل در کلیه وزارتخانه ها و نهادهای قضائی، امنیتی و انتظامی که قرار است در نمایش رویارویی با کارگران در این روز شرکت کنند، خواست که هوشیاری کامل خود را حفظ کنند تا کارگران معترض و به جان آمده کنترل نمایش ضد کارگری را به دست نگیرند و آن را تبدیل به نمایش قدرتمند اعتراض به فریبکاری، سرکوب و فقر و بیکاری نکنند.

اخیرا نیز پرویز نصیری (دبیر ستاد مرکزی گرامیداشت هفته کارگر) برنامه های ضد کارگری وزارت کار و خانه کارگر را اعلام کرده است که تماما در راستای فریب کاری و برگزاری نمایشاتی در دفاع از هر آنچه که کوچکترین ربطی به کار و زندگی کارگر ندارد، می باشند .

از دیدار با مراجع عظام گرفته تا شرکت در نماز جمعه و دیدار با رئیس جمهور برنامه هایی هستند که وزارت کار و خانه کارگر می خواهند با کشاندن مشتری از عوامل خود و احتمالا بتوانند تعدادی کارگر را با تهدید به این نمایشات بیاورند و از طریق آن در بعد تبلیغی بر عمق و دامنه اعتراضات کارگران نسبت به وضعیت موجود سرپوش بگذارند.

این درجه بالا از تمهیدات دولت و نهادهایش برای مقابله با مراسمات مستقل کارگری در روز جهانی کارگر باید بیشتر از پیش ما را به قدرت و تغییر توازن قوا به نفع ما آگاه سازد و بیشتر از پیش باید با اعتماد و جسارت بیشتر خود را برای برگزاری یک اول «می» باشکوه و وسیع با طرح مطالبات و شعارهای اساسی آماده کنیم.

علی رغم اینکه شورای عالی کار حداقل دستمزد سال ۹۷ را یک میلیون یک صد و هشت هزار تومان تصویب نموده، اما از ترس شدت گیری اعتراضات کارگری اعلام نموده است که هنوز به مرحله نهائی نرسیده است و این یک مجال مناسب است تا با قرار دادن خواست حداقل دستمزد ۵ میلیون تومان در رأس شعارها و مطالبات ویژه روز جهانی کارگر، نیروی خود را متحدتر و تحقق دستمزد بالای خط فقر را میسر کنیم.

زمان زیادی تا اول ماه «می» برابر با ۱۱ اردیبهشت روز جهانی کارگر باقی نمانده است. شرایط برای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر امسال ویژه است. یک سال پر اعتراض و اعتصاب و زد و خورد میان طبقه کارگر و کارفرمایان و قداره بندان اجیر شده آنان و همه دستگاههای قضائی، امنیتی و انتظامی را پشت سر گذاشته ایم و در دی ماه سال گذشته تظاهرات های گسترده محرومان، بیکاران، تنگدستان که همه اجزاء طبقه کارگر هستند به همراه زنان و مردان آزادیخواه و برابری طلب در بیش از ۱۰۰ شهر توازن قوا به نفع ما به عنوان اکثریت جامعه را بسیار تغییر داده است.

به همین خاطر دولت که بن بست اقتصادی و بحران و تعطیلی کارخانجاتش در کنار دزدی ها و چپاول سیستماتیک در درون دستگاه هایش توان پاسخ گویی به مطالبات کارگران را ازش سلب نموده است، عوامل خود را مانند خانه کارگری ها و شورای اسلامی ها و دیگر هم قماشان شان در وزارت کار را مانند سالیان گذشته، اما با طرح ها و برنامه های ویژه ای

کارگران مرز قصر شیرین؛ با روزی ۵ هزار و ۸۰۰ تومان دستمزد

روزنامه ایران
ترانه بنی یعقوب

کامیون را بزنند؛ بار کامیون سیمان را. بلندگو شماره ۱۰۱ تا ۱۰۶ را اعلام می‌کند. بقیه کارگرها که امید چندانی ندارند نوبت‌شان به همین زودی‌ها برسد، گوشه‌ای دور هم جمع شده‌اند. بیشتری‌ها دور سرشان پارچه‌ای پیچیده‌اند تا از گزند گرد و غبار سیمان در امان باشند. خیلی زود تعداد زیادی از کارگران مرز برای گفتن مشکلات‌شان جمع می‌شوند.

هم بزنم، مشکلات‌شان را از نزدیک بینم و پای درد دل‌شان بنشینم. می‌گویند بارها درباره شرایط‌شان به نهادهای مختلف مراجعه کرده‌اند و نامه نوشته‌اند اما رسانه‌ای آنها را ندیده و صدای‌شان را انعکاس نداده. به گزارش اقتصادآنلاین به نقل از ایران، کارگران در سالن انتظار نشسته‌اند تا شماره هرکدام‌شان از بلندگو اعلام شود. معمولاً شش نفری صدای‌شان می‌کنند تا بار یک

آفتاب تازه زده که به نزدیکی مرز می‌رسم. پرویزخان با مرزهای زمینی دیگری که دیده‌ام فرق زیادی ندارد با این تفاوت که اینجا بزرگترین مرز صادراتی غرب کشور است. برخی از کارگران مرزی را وقتی برای تهیه گزارش به مناطق زلزله‌زده سرپل ذهاب و قصرشیرین رفته بودم، در چادرها و کانکس‌های‌شان دیده بودم. خیلی‌های‌شان همان موقع از من خواستند سری به محل کارشان

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۲۰ فروردین ۱۳۹۶ / ۹ آوریل ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۳۱

کار معمولاً چند کیلویی میوه هم با خود به خانه می‌برند.

۸۰۰ کارگری که برای شرکت تعاونی مرزی کار می‌کنند کارشان بار زدن سیمان است و در قبال هر بار سیمان ۵ هزار و ۸۰۰ تومان دستمزد می‌گیرند. امید یکی از کارگرهای همین شرکت دست‌های پینه بسته‌اش را نشان می‌دهد. صورت پرچین و چروکش هم نشان از زندگی سختش دارد: «دست‌های همه همین جوری است، متورم و پینه بسته. بس که کار اینجا سخت و طاقت فرساست. اینجا هیچ کس از کار زیاد و سخت ابایی ندارد. هیچ کس از کارگری نمی‌ترسد اما به شرط اینکه پول و دستمزدش بجا باشد. ما یک بار سیمان که می‌زنیم ۵ هزار و ۸۰۰ تومان می‌گیریم.

از سال ۸۴ تا الان دستمزدمان همین است. حتی یک قران هم به حقوقمان اضافه نشده. بیمه هم درست و حسابی واریز نمی‌شود. ۳۰ روز دقیق بیایم سرکار برایمان ۱۰ روز بیمه حساب می‌شود. با این وضعیت هیچ مستمری شامل حالمان نمی‌شود. نه عیدی می‌گیریم نه هیچ چیز دیگری».

همین که حقوقمان را بدهند، همین که به موقع بیمه‌مان را واریز کنند، دیگر توقع دیگری نداریم. حالا الان که خوب است، اگر تابستان بیایی می‌بینی با چه وضعی توی گرمای ۵۰ درجه کار می‌کنیم. نه کولری داریم نه آب آشامیدنی، نه آب سردکن"

کارگرها دل پردردی دارند و می‌گویند اگر انعامی که راننده‌های عراقی می‌دهند نباشد، اصلاً زندگی‌شان نمی‌گذرد. آنها برایم توضیح می‌دهند که برای بار زدن کامیون‌های میوه از کارگران آزاد استفاده می‌کنند که حقوق و مزایای بهتری دارند و بعد از پایان

مجدد از بقیه‌شان مسن‌تر است و اول از همه حرف می‌زنند: «ساعت هشت صبح می‌زنم بیرون و شش و هفت بعد از ظهر برمی‌گردم خانه. خب زن و بچه‌ام توقع دارند دست پر و با یک حقوق خوب پیش‌شان برگردم. اما زیادی شانس بیاورم و دو بار سیمان بزنم ۱۲ هزار تومان در روز گیرم می‌آید؛ تازه اگر خیلی خوش شانس باشم. مگر ما خواسته‌مان چیست؟

ما یک بار سیمان که می‌زنیم ۵ هزار و ۸۰۰ تومان می‌گیریم. از سال ۸۴ تا الان دستمزدمان همین است. حتی یک قران هم به حقوقمان اضافه نشده. بیمه هم درست و حسابی واریز نمی‌شود. ۳۰ روز دقیق بیایم سرکار برایمان ۱۰ روز بیمه حساب می‌شود. با این وضعیت هیچ مستمری شامل حالمان نمی‌شود. نه عیدی می‌گیریم نه هیچ چیز دیگری

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۲۰ فروردین ۱۳۹۶ / ۹ آوریل ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۳۱

کارگران از وضعیت رفاهی‌شان هم گلایه دارند. آنها اتاق درب و داغانی را نشانم می‌دهند که حتی زیراندازی هم کف آن پهن نشده: «مجبوریم گاهی همین جا استراحت کنیم. نه سرویس بهداشتی داریم و نه آب آشامیدنی، نه ناهار می‌دهند نه هیچی. یک بار سیمان ۲۵ پاکت است؛ اگر روزی دو بار خالی کنیم، می‌شود روزی ۱۲ هزار تومان. در ماه می‌شود فوقش ۳۰۰ هزار تومان. تازه اگر خوش شانس باشیم و دو بار در روز بار به پست‌مان بخورد».

مرد دیگری گوشه اتاق نشسته که او هم دوست دارد حرف بزند یا بهتر که بگویم همان حرف‌ها را تکرار کند: «از سال ۸۰ اینجا کار می‌کنم اما هنوز ۴ سال هم بیمه ندارم. قبلاً در همین مرز کارگران کوله‌بری

می‌کردند. باز وضع آنها بهتر بود اما کوله‌بری هم مدتی است در مرز پرویزخان تعطیل شده».

اغلب کارگرهای اینجا زلزله زده‌اند. آنها می‌گویند فکرش را بکن بعد از این کار سخت باید برویم توی چادر زندگی کنیم. کارگران قصرشیرینی که اکثریت هستند حتی نتوانسته‌اند کانکس هم بگیرند و هنوز توی چادر زندگی می‌کنند. آنهایی هم که از سرپل ذهاب می‌آیند، وضعیت بهتری ندارند و می‌گویند همه حیات‌شان به همین کار بستگی دارد.

یکی از مردها می‌گوید: «یک بار در روزنامه محلی هم درباره مشکلات‌مان نوشتند اما به جایی نرسید. دردمان را انگار هیچ‌کس نمی‌خواهد بشنود. همین الان بروید اتاق کارگری، همه حرف‌هایمان را عوض می‌کنند.

می‌گویند عیدی داده‌ایم، حقوق خوب داده‌ایم... هرچقدر می‌نویسیم و درخواست می‌کنیم، کسی اهمیت نمی‌دهد. مگر ما خواسته‌مان چیست؟ همین که حقوق‌مان را بدهند و به موقع بیمه را واریز کنند، کافی است».

یارعلی به میان صحبت‌هایش می‌دود: «تازه فکر کن با این همه سختی حقوق‌مان را یکجا هم نمی‌دهند؛ یک بخشش را وسط ماه بعدی می‌دهند و بقیه‌اش را آخر ماه. نه سرویس بهداشتی هست نه جایی که به دست و صورت‌مان آبی بزنیم. این گرد و خاک سیمان ریه برایمان نگذاشته به هرکس هم نامه می‌نویسیم رسیدگی نمی‌کند؛ نه اداره صنعت و معدن، نه فرمانداری، نه هیچ جای دیگر».

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۲۰ فروردین ۱۳۹۶ / ۹ آوریل ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۳۱

زندگی‌شان از راه کارگری می‌گذرد: «زمین‌های کشاورزی شور است و چشم همه با چهار پنج بچه به همین حقوق کم است. اینجا کارگرها بیش از دو سال است رنگ گوشت قرمز توی سفره‌شان ندیده‌اند. بخدا خود من دو سال است گوشت توی سفره‌ام نیامده».

پاسخی که مسئولان درباره بیمه به کارگران مرز پرویزخان می‌دهند این است که باید در ماه ۷۰ بار خالی کنند تا بیمه یک ماه کامل برایشان محاسبه شود. اما چه کسی می‌تواند خوش شانس باشد و ۷۰ کامیون را در ماه بار بزند؟ حالا کارگران بیشتری را از بلندگو صدا زده‌اند؛ تند و تند دور سرشان پارچه‌ای می‌پیچند و راهی می‌شوند. می‌گویند شاید روزی، روزی... بالاخره کسی بخواهد حرف‌ها و دردهای آنها را هم بشنود.

بار سیمان کمرشکن است. شما از نزدیک دیدید که چقدر این کار سخت است فکر کنید در دمای بالای ۵۰ درجه سانتیگراد اگر به سیمان نزدیک شوی دستت می‌سوزد. آن موقع سال دست همه کارگرها متورم می‌شود اما با همه این سختی‌ها کارگران کار می‌کنند.

با این همه با ما روزمزدی حساب می‌کنند بعد از ۲۰ روز مزد روزانه‌مان را که ۵ هزار و ۸۰۰ تومان است به حساب‌مان واریز می‌کنند. من الان ۹ سال است در این مرز سابقه کار دارم اما فقط ۸۰۲ روز برایم بیمه ریخته‌اند، یعنی دو سال و نیم. بارها شکایت‌مان را مکتوب و شفاهی به فرمانداری و دیگر نهادها اعلام کرده‌ایم و با اینکه قول می‌دهند مشکلات‌مان را حل کنند تا حالا هیچ فایده‌ای نداشته».

او تأکید می‌کند ساکنان این شهر مرزی شغل دیگری ندارند و

اینجا بیشتر کارگرها بیمارند؛ آنها یا دیسک کمر دارند یا سیاتیک گردن یا مشکلات عفونی و ریه. آنهایی که بیماری‌شان جدی‌تر است یا مسن‌ترند طبق یک قرارداد نانوشته، بارهای سبک‌تر را جابه‌جا می‌کنند، مثل خشکبار.

مشکلات کارگران را با قابل رستمی، رئیس شورای کارگری مرز پرویزخان هم درمیان می‌گذارم. رستمی می‌گوید: «۸۰۰ کارگر در این مرز که بزرگترین مرز صادراتی غرب کشور است، کار می‌کنند. از این مرز کالاهای مختلف به نقاط مختلف کشور عراق و دیگر کشورها صادر می‌شود اما برای این ۸۰۰ نفر که با این همه سختی کار می‌کنند فقط ۱۰ روز در ماه بیمه محاسبه می‌شود. ما کارگرها ساعت هشت و نیم سر کاریم و گاهی تا ساعت ۱۲ شب هم سرکار می‌مانیم حتی اگر کار طول بکشد مجبوریم تا صبح هم بمانیم و بار بزنیم. خالی کردن

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۲۰ فروردین ۱۳۹۶ / ۹ آوریل ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۳۱

تتر اخبار

نگاهی به برخی از تترهای اخبار کارگری، در هفته ای که گذشت:

- دیدار نوروزی جمعی از اعضای هیات مدیره کانون صنفی معلمان و فعالان صنفی با آقای علی اکبر باغانی
- معاون آبری پرورش اداره کل شیلات استان خوزستان: خودداری از تخصیص آب به فعالیت‌های شیلاتی ۱۵ هزار نفر را بیکار می‌کند
- حادثه در معدن ذغال‌سنگ در تکیولی گرجستان/۶ کارگر کشته شدند
- در دو حادثه جداگانه، دو کارگر ساختمانی حین انجام کار بر اثر سقوط از ارتفاع جان خود را از دست دادند.
- جوانمیر مرادی: برای هر چه باشکوه تر برگزار کردن مراسم روز جهانی کارگر آماده شویم
- پنجاه روز گذشت؛ اعتراضات کشاورزان ورزنه اصفهان همچنان ادامه دارد.
- ممانعت از ملاقات خانواده گلرخ ابراهیمی ایرانی با وی.
- خانه های #نوسازی که پس از زلزله توسط #بنیاد مسکن در #سرپل_ذهاب ساخته شده بودند پس از زلزله ۵٫۳ ریشتری روز یک شنبه ۱۲ فروردین تخریب شدند ...!
- ضرب و شتم وحشیانه یک دستفروش در ارومیه توسط ماموران شهرداری
- اعتراض اخراج شدگان از کار طرح تحول سلامت نسبت به اخراج خود در نماز جمعه اهواز.
- طی روزهای گذشته، کارگران آتش‌نشانی نفت و گاز عسلویه، صدها معلم خرید خدمات یزد و جمعی از بازاریان چهار شهر در کردستان (سقز، بانه، مریوان و جوانرود) در تجمعاتی اعتراضی خواستار رسیدگی به مطالبات خود شدند.
- تجمع اعتراضی اهالی شهر ابیانه با لباس محلی نسبت به دست‌اندازی بخش خصوصی به آب شهرمقابل استانداری اصفهان
- تجمع اعتراضی کارگران مجتمع کارخانجات روغن نباتی کشت و صنعت شمال نسبت به اخراج از کار مقابل فرمانداری میاندورود
- تجمع اعتراض کارگران کاشی حافظ زرقان در اعتراض به عدم پرداخت ماه ها حقوق ومطالبات دیگر مقابل کارخانه
- مرگ دلخراش کارگر ۵۰ ساله نظافتچی برائرسقوط ازطبقه چهارم ساختمان
- سقوط مرگبار کارگر ۵۰ ساله نظافتچی از طبقه چهارم ساختمانی در خیابان وزرا
- ادامه بلاتکلیفی شغلی ومعیشتی کارگران کارخانه کاشی و سرامیک حافظ علیرغم وعده و وعیدها
- اقدام اعتراضی یک راننده کامیون حمل زباله در گچساران
- بلیت مترو گران شد
- نشانه هایی از عقب نشینی دولت فرانسه در برابر اعتصابات کارگری
- مشاهده مواردی از بیماری هپاتیت A در خوزستان / تشدید شیوع بیماری وبا با کاهش آب
- مرگ ۲ کارگر در سایه فقدان ایمنی محیط کار
- آتش‌نشانان نفت و گاز عسلویه در اعتراض به پرداخت نشدن ۳ماه حقوق عقب افتاده، با مسدود کردن ورودی به سایت ۱ نفت و گاز اعتصاب کردند .
- تجمع ۴۰۰ نفری فرهنگیان خرید خدمات آموزشی (بسته‌ی حمایتی دولت) در مقابل استانداری یزد
- بهمن طاهرخانی و حقوق ۶۰ میلیون تومانی!
- اعتصاب کارکنان شبکه ریلی دولتی فرانسه وارد دومین روز شد
- دانش آموزی دیواندره‌ای در دبستان روستای شالیشل بر اثر افتادن درب حیاط مدرسه جانش را از دست داد!
- روز گذشته، بیش از ۵۰ نفر از کارگران شرکت کشت و صنعت شمال به‌دلیل اخراج از کار مقابل فرمانداری میاندورود تجمع کردند، این کارگران بدون هیچ دلیل قانع‌کننده‌ای اخراج شدند.

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۲۰ فروردین ۱۳۹۶ / ۹ آوریل ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۳۱

- ❑ جایزه همبستگی بین المللی Nasuwat برای اسماعیل عبدی
- ❑ تجمع کارگران کارخانه مقره سازی ساوه در اعتراض به اخراج از کار با ماه ها حقوق معوقه مقابل فرمانداری
- ❑ جان باختن یک کارگر پارک کوهستان جلغا بر اثر گاز گرفتگی
- ❑ تجمع اعتراضی کارگران کارخانه سیلندر نسبت به اخراج از کار مقابل فرمانداری ویژه شهرستان ری
- ❑ افزایش ۲۵ درصدی آمار فرزند خواندگی
- ❑ توزیع غیر عادلانه کار و مرخصی ، دو مشکل عمده نیروهای کار در عسلویه است
- ❑ تعطیلات اجباری برای کارگران آذر کنترل / اخذ تعهد نامه برای دریافت نکردن دستمزد
- ❑ مطالبات صنفی معلمان در بستر تغییرات اقتصادی / بودجه ای که سال به سال اب میرود
- ❑ کارگران راه آهن فرانسه اعتصاب چند ماهه خود را آغاز کردند
- ❑ آتش سوزی بامداد امروز در شیروان ۱۲ نفر را راهی بیمارستان کرد
- ❑ در نخستین روزهای سال ۹۷ وعده های همیشگی مدیریت نیشکر هفت تپه در خصوص کارگران در انبار شکر سفید
- ❑ دستمزد ۹۷ تا پایان فروردین نهایی میشود
- ❑ اعتراض کارگران نیشکر هفت تپه در پی عدم آزادی همکارانشان
- ❑ اتباع خارجی مجاز از بدو شروع به کار ، حق برخورداری از بیمه را دارند
- ❑ رضا شهابی بازداشت وبعد از چند ساعت آزاد شد
- ❑ کارگرانی که طی چند روز گذشته بازداشت شده بودند ، تعداد این کارگران ۱۰ نفر بود ۹ کارگر بازداشتی امروز بعد از ظهر، مورخ ۱۵ فروردین آزاد شدند و آقای حبیب چنانی تنها کارگر بازداشتی است
- ❑ هم اکنون اعتصاب مغازه داران پاساژ خورشید زریوار در اعتراض به افزایش ۱۵ درصدی اجازه مغازه ها
- ❑ زمین لرزه ای به بزرگی ۳٫۷ در مقیاس ریشتر حوالی تخت در استان هرمزگان را لرزاند
- ❑ بستن کلیه مغازه در جوانرود در اعتصاب سراسری
- ❑ پیوستن بازاریان سقز به اعتصاب سراسری
- ❑ دبیر انجمن صنایع قطعه سازی کشور : ۵۵۰ هزار نفر از شاغلان بخش قطعه سازی در سال جدید در خطر بیکاری قرار دارند

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۲۰ فروردین ۱۳۹۶ / ۹ آوریل ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۳۱

بدون شرح

